
Dr. M. C. PIEPERS, *Noch einmal Mimicry, Selektion und Darwinismus*, 1907, Brill, Leiden. 481 blz.

In een vorigen jaargang heb ik het werk over *Mimicry, Selektion und Darwinismus* van den heer MR. PIEPERS aangekondigd. In een even omvangrijk deel zet de schrijver thans zijne biologische studiën voort. In de eerste plaats verdedigt hij zijne meening tegen de kritiek van verschillende andere onderzoekers. Op het gebied van *mimicry*, waarop het experiment nog een zoo geringe, en de vergelijkende beschouwing nog een zoo belangrijke rol speelt, kan ons een groot verschil van meeningen niet verwonderen. De meeningen van SCHILDE, WASMANN, KATHARINER, AURIVILLIUS, SCHMITZ, SCHOENICHEN, SCHRÖDER, RÖBER en PLATE worden uitvoerig besproken en aan kritiek onderworpen.

Het grootste gedeelte van deze kritiek, en vooral dat deel, wat de lezers het meeste boeien kan, draait om een waardeering van DARWIN's beginsel der natuurkeus. Dit beginsel vormt voor den schrijver het zwaartepunt van Darwin's theorie. Hoe groot is het aandeel der

selectie aan het ontstaan der soorten? Welke andere factoren werken daarnaast? Zijn zij als gelijkwaardig of als aan de natuurkeus ondergeschikt te beschouwen?

Over deze en dergelijke punten loopen de meeningen nog al uiteen, en de kritische beschouwingen van den schrijver, in verbinding met zijn omvangrijke kennis van de geschiedenis der theorie en van de vóór of tegen haar aangevoerde feiten vormen een belangrijk bestanddeel van het eerste hoofdstuk, dat anders door zijn titel »Kritik und Anti-kritik« velen allicht van een zorgvuldige lectuur zou afhouden.

Het tweede gedeelte behandelt verschillende onderwerpen, deels als toevoegingen en deels als toelichtingen tot de punten die in het bijna gelijknamige werk van 1903 besproken waren. Mimicry treedt hier weer op den voorgrond, dan volgt de evolutie der kleuren en de invloed van het licht en andere factoren daarop. Nogmaals worden de natuurkeus, de strijd voor het leven en de variabiliteit uitvoerig besproken, terwijl ook eene beschouwing over wat men bij de dieren ziel noemen moet een deel der discussie uitmaakt.

Het laatste of derde gedeelte is meer aan onderwerpen van algemeen aard gewijd, die aan de eene zijde het wezen van het proces der evolutie en aan de andere zijde de rechten en belangen der biologische wetenschap raken. De richting, die de schrijver hierbij inslaat, voert hem steeds meer tot de overtuiging dat de verschijnselen van het leven een psychischen grondslag moeten hebben en dat een zuiver mechanische of chemisch-physische verklaring daarvan niet bevredigen kan. Deze opvatting voert dan tot een historisch overzicht van de meeningen over het vitalismus en een uiteenzetting van des schrijvers eigene zienswijze.

Wij kunnen de lezing van dit boek vooral aan hen aanraden, die het eerste deel van deze serie gevolgd hebben. Want overal staan vragen en beschouwingen met dat deel in verband, zooals trouwens de titel ook aanduidt.

H. DE V.
